

sation fra statskassen. Det er jo det, der er hele problemet. Hver eneste gang findes der jo en vej, hvor vi, de rige lande, beskytter os, mens vi kræver alt muligt af ulandene og nægter dem alt muligt. Det er jo sådan, det hænger sammen. Det er meget illustrativt.

Det er da også meget illustrativt, når udenrigsministeren, hvis udenrigsministeren har tid til at høre, før sagde, at de da bare kan sige nej. Det er jo revolverpolitik, for det, de kan sige nej til, er at sige nej til den samlede aftale, der forhandles i WTO. Det vil sige, at hvis de vil sige nej til det hele, så kan de godt undgå at blive tvunget til at liberalisere på visse serviceydelser.

Men det er jo revolverpolitik. Det, der er hele problemet, er, at EU og de rige lande fører revolverpolitik mod de fattigste og siger, at hvis ikke I bøjer jer der og der og der, så opretholder vi vore landbrugsstøtteordninger, så bliver vi ved med at ødelægge jeres landbrug med vores eksportstøtteordninger; så bliver vi ved med at eksportere tomater til Afrika, selv om de selvfølgelig selv skulle dyrke deres tomater, selv om de selv skulle opfede deres kyllinger i stedet for at få dem fra Danpo i frossen tilstand.

Det er jo det, der er problemet. Det er ren revolverpolitik: Hvis ikke vi får vores vilje, så får I ingenting, så bliver vi ved.

Kl. 16.25

Og når så udenrigsministeren siger, at det er hetz mod fri handel, så er det ikke hetz. Det, jeg har gjort opmærksom på, er, at den frihandel, som altså først og fremmest er de store selskabers handel, jo betyder, som Christian Aid har beregnet, at ulandene syd for Sahara har mistet 272 mia. dollar på den her frihandel, og det er mere, end de har fået i ulandsbistand. Er det ikke sigende, at man kan beregne, at de har tabt mere på handel, end de har fået udbetalt i ulandsbistand? Det er jo det, der skal gøres op med.

Så en lille kort bemærkning mere, inden jeg går til det afsluttende. Det er, fordi hr. Mogens Lykketoft gjorde opmærksom på, at det i Doha var et fremskridt, at udviklingslandene fik lov til at producere deres egen kopimedicin.

Det er rigtigt, det var et fremskridt. Men det er ikke et fremskridt, der er tilstrækkeligt, for samtidig blev det fastholdt, at de ikke måtte have lov til at importere kopimedicin fra hinanden. Og det betyder, at det kun er de lande, der er i stand til at etablere en medicinalindustri, der kan lave kopimedicin, som har gavn af den aftale, hvorimod de, der er endnu dårligere stillet,

som har brug for at importere, f.eks. fra Indien og fra Sydafrika, har forbud mod at importere og derfor stadig vær er afhængige af de multinationale medicinalvirksomheder, som bestemmer ved, hvad de skal have for deres ting.

Det, der er det skrækelige med det, der er sket, er, at fra at det her gik ud på, at vi bare skulle fjerne de rige landes urimelige landbrugsstøtteordninger, for at vi gør det, som vi bare skulle gøre, siger EU og et stort flertal i Folketinget her, at vi nu skal sige: Vi fjerner kun vores urimelige landbrugsstøtte, hvis mellemulandene og ikke de allerfattigste betaler for det ved kasse et ved at give vores multinationale selskaber fri adgang eller friere adgang til jeres markeder.

Det er en kræmmermentalitet, at for at de skal få noget, som er helt retfærdigt og som de bare burde have, skal de nu betale for det.

Det er også det, vi kender på serviceområdet. Det er vand, post, telekommunikation, vi ved ikke, hvad det er endnu. Hvor der tidligere var enighed om, at man ikke skulle tvinge lande til at liberalisere de her for dem meget vigtige områder, som også omfatter offentlig service, velfærd, så har vi altså fået et skifte i dansk politik, fra vi var enige om, at der skulle være frivillighed til, at det nu er tvang. Nu skal de aftvinges liberalisering af 93 forskellige former for serviceydelser.

Det er da muligt, at nogle af de rigere ulande, jeg vil oven i købet sige, at det da er muligt, at nogle af rigere ulandes agroindustri, altså store koncerner, kan tjene på det her. Men verden er jo ikke sådan, at de i Brasilien primært er en del af en stor agroindustri. Nej, i mellemudviklingslandene er hovedparten af bønderne og ulandets befolkning i almindelighed ikke interesseret i at komme på verdensmarkedet. Hvad skulle de der? De kan aldrig komme der.

Det, der er deres interesse, er at producere mad til deres egen befolkning, til nærområdet. Og det er jo det, der er i fare, det er den mulighed, de i dag har for at sige: O.k., vi kan i hvert fald producere mad nok til os selv. De bliver nu tvunget til liberaliseringer, som betyder, at de muligvis heller ikke kan producere mad nok til sig selv, og det er det, der er så utrolig farligt.

Det er så forkert, at vi i de rige lande siger, at betingelsen for, at vi holder op med at dumpe deres varer ud af verdensmarkedet, at vi holder op med at dumpe deres varer ud af deres eget marked, at betingelsen for, at vi skal holde op med den form for landbrugsstøtte og eksport-